

Arrest

nr. 119 361 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Dara in het district Gul Dara, gelegen in de provincie Kaboel afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Bij aankomst in België verklaarde u geboren te zijn in 1995. Op het moment van uw asielaanvraag en uw eerste gehoor was u nog minderjarig. Voor aanvang van het tweede gehoor werd u meerderjarig. U heeft geen school gelopen in Afghanistan. Uw vader was een talibancommandant die vocht in de Tor Gar bergen in de provincie Laghman. Uw vader stierf tijdens een gevecht. Na zijn overlijden benaderde de taliban uw oudste broer G.(...) K.(...) en eisten dat jullie hen zouden vervoegen. Uw broer vertelde hen dat hij het thuis zou bespreken. Hij verzweeg echter deze gebeurtenis tegenover zijn familie. De taliban kwamen later naar jullie huis en zeiden uw moeder dat jullie zich moesten aansluiten. Toen de

talibanleden Q.(...) A.(...), Q.(...) H.(...), Q.(...) A.(...) en Q.(...) G.(...) samen met mullah D.(...) gearresteerd werden beschuldigen ze jullie ervan hen bij de autoriteiten te hebben aangegeven. Op een moment dat uw broer G.(...) K.(...) niet thuis was kwamen de taliban een tweede maal naar uw ouderlijk huis. Uw broer L.(...) K.(...) opende de deur, en werd meegenomen door de taliban. Uw moeder of uw oudste zus verborg u in het huis. U verloor het bewustzijn. Toen u 's ochtends wakker werd waren uw oom en uw broer G.(...) K.(...) aanwezig. Uw broer L.(...) K.(...) werd gedood, ofwel tijdens gevechten, ofwel door de taliban. U verliet Afghanistan samen met uw broer G.(...) K.(...). Uw oom organiseerde jullie vertrek. U vermoedt dat uw broer onderweg door de mensensmokkelaars werd neergeschoten. U reisde via Pakistan, Griekenland en Italië naar België. Op 29 mei 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara) van uw vader, twee familiefoto's en een geheugenkaart met daarop een video van de begrafenis van uw vader, foto's van uw bij de taliban actieve neef en foto's van de dood van uw broer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het leven in een familie waar de vader in de taliban actief was bijzonder weinig aannemelijk heeft gemaakt. Zo stelt u dat uw vader sinds het talibanregime actief was in de beweging. Ondanks dat u verklaart dat uw vader bijna uw volledige leven een talibanmilitant was verklaart u niet te weten waarom hij zich aansloot (cgvs 24.01.2013, p.10). Gezien de functie van uw vader, een commandant met een paar mannen onder zich, en zijn actieve en langdurige rol als strijdende partij in een gewapend conflict, roept uw antwoord vragen op. Er dient ook te worden vastgesteld dat u het CGVS nauwelijks informatie kon verschaffen over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Gevraagd naar incidenten waarbij uw vader betrokken was, herhaalt u dat hij een commandant was met mensen onder zich. Wanneer het Commissariaat-generaal haar vraag herhaalt stelt u de tegenvraag welk soort incidenten bedoeld wordt. Pas nadat u de woorden "aanvallen" en "ontvoeringen" voorgeschoteld krijgt blijkt u in staat om met het bijzonder vage antwoord voor de dag te komen dat u denkt dat hij veel deed en bij veel incidenten betrokken was. U vult daarbij aan dat gezien uw vader steeds in Tor Gar, in de provincie Laghman, zat en u niet u nu geen voorbeeld kan geven (cgvs 21.08.2013, p.3). Tijdens het eerste gehoor vertelde u enkel dat een welgestelde inwoner van Guldara, H.(...) H.(...), door de taliban werd ontvoerd. Op dit incident na, kent u geen enkel ander aan de taliban gelieerd incident, zij het in Laghman, zij het in Guldara (cgvs 24.01.2013, p.14). Over de verschillende plaatsen waar uw vader vocht stelt u dat hij naast Tor Gar ook in Laghman en Kunduz vocht, maar dat u niet weet waar juist (cgvs 24.01.2013, p.12 en 21.08.2013, p.3-4).

Verder is het merkwaardig dat een persoon die in het gezin van een talibancommandant werd opgevoed en wiens oom en neef eveneens bij de taliban actief zijn niet kan zeggen waarom de taliban het luisteren naar muziek heeft verboden, al evenmin op de hoogte is van de talibanbepalingen betreffende baardlengte (cgvs 24.01.2013, p.11) en nog nooit gehoord heeft van de Layeha ofwel de gedragscode van de taliban (cgvs 21.08.2013, p.4-5). Betreffende deze gedragsregels stelt u dat de taliban onthoofdingen toestaan bij beschuldigingen van spionage en anti-islamitisch gedrag (cgvs 21.08.2013, p.5-6). Nochtans spreekt de Layeha zich expliciet uit tegen het verminken van lichaamsdelen.

Al evenmin zegt de benaming Amr Bil Marouf, de vroegere religieuze politie van de taliban en blijkt u niet het minst op de hoogte te zijn van wie er aan het hoofd van de taliban staat (cgvs 21.08.2013, p.6). Indien u werkelijk de zoon van een talibancommandant zou zijn, kan verwacht worden dat u over de hiervoor aangehaalde zaken correcte en duidelijke informatie zou kunnen verschaffen. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn. Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende de datum van overlijden van uw vader en de gedwongen rekrutering door de taliban na zijn overlijden en de houding van uw familieleden ten aanzien van deze rekruteringspogingen. Zo stelde u op de dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2012 dat uw vader ongeveer één tot anderhalf jaar daarvoor overleden was (verklaring dvz, 11 - vader). U verklaarde tevens drieënhalve maand voor uw aankomst in België uit Afghanistan vertrokken te zijn (verklaring dvz, 34 reisroute). Uit deze verklaringen en uw datum van aankomst in België op 15 januari 2012 kan afgeleid worden dat uw vader tussen eind begin januari en eind juni 2011 overleed en dat u begin oktober 2012 Afghanistan verliet. Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat hij een maand voor uw vertrek uit huis stierf, tussen

de acht maanden en een jaar geleden (cgvs 24.01.2013, p.4). Daarbij situeert u zijn overlijden ofwel ergens rond september 2011, ofwel na uw vertrek uit Afghanistan. Dat u het overlijden van uw vader absoluut niet in de tijd kan situeren blijkt ook uit uw verklaring tijdens het eerste gehoor dat u uw taskara ongeveer twee of drie maanden na het overlijden van uw vader verkreeg, toen uw oom met u naar het districtscentrum ging (cgvs 24.01.2013, p.13), terwijl u zoals hiervoor aangegeven, het overlijden van uw vader eerder tijdens het gehoor één maand voor uw vertrek uit Afghanistan situeerde (cgvs 24.01.2013, p.4). Betreffende de eerste vraag tot toetreding door de taliban aan uw broer G.(...) K.(...) legt u eveneens bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen af. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert wie er aan uw broer vroeg om zich aan te sluiten stelt u dat hij de namen niet vernoemde en pas over deze ontmoeting vertelde nadat de taliban in uw ouderlijk huis met uw moeder had gepraat. Gevraagd of uw broer door bekenden benaderd werd antwoordt u bevestigend. Wanneer u gevraagd wordt wie het dan was stelt u dit niet te weten omdat uw broer geen namen noemde (cgvs 21.08.2013, p.8). Gezien u enerzijds verklaart dat uw broer door bekenden benaderd werd is het opmerkelijk dat u niet weet te vertellen wie deze bekenden dan wel zijn. Rekening houdend met uw verklaringen dat uw oom langs vaderskant J.(...) G.(...) en zijn zoon M.(...) G.(...) bij de taliban actief zijn lijkt het eerder logisch dat zij persoonlijk uw broer zouden hebben aangesproken hebben om in zijn vaders voetsporen te treden, en dat hij deze familieleden dan toch ook vernoemd zou hebben. Nog minder aannemelijk is uw bewering dat uw broer dit eerste verzoek door de taliban pas vermeldde toen zij enige tijd later een bezoek aan uw ouderlijk huis brachten. Gezien uw bewering dat jullie vader een talibancommandant was die zijn activiteiten met zijn leven bekocht, en uw oom langs vaderskant en zijn zoon eveneens bij de taliban actief zijn kon uw broer er redelijkerwijs vanuit gaan dat deze rekruteringspoging ernstig was. Gezien het gewelddadig overlijden van uw vader tijdens zijn activiteiten voor de taliban kan er evenzeer vanuit gegaan worden dat G.(...) K.(...) de risico's van een inlijving bij de taliban, zowel voor zichzelf als voor zijn twee jongere broers, correct kon inschatten. Dat hij deze rekruteringspoging dan ook onvermeld liet tot de taliban thuis langskwam is dan ook niet geloofwaardig.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De taskara van uw vader betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielse status niet. Inzake de taskara moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielse status. Wat betreft de twee foto's met daarop uw vader en uw oom en uw oom en uzelf en de geheugenkaart met het beeldmateriaal van uw vader, broer en neef dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielse status slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Betreffende de twee foto's die u voorlegt dient vastgesteld te worden dat uit deze foto's geen bloedverwantschap tussen uzelf en de man die u als uw vader aanduidt kan worden opgemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van

bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Guldara van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013 en "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. Voor het district Guldara werden er in de periode van verslaggeving geen incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Veiligheidssituatie Kabul-stad" dd. 5 september 2013).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Guldara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Guldara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar zijn verklaring dat zijn vader maar een paar keer kwam en niets zei over zijn activiteiten. Verzoeker kon overigens de plaats van de activiteiten van zijn vader specificeren en de mannen met wie hij samenwerkte identificeren. Tevens kende verzoeker wel degelijk de regels van de taliban. Verzoeker ontkent dat hij gezegd heeft dat zijn vader een maand voor zijn vertrek gestorven is en stelt dat dit een fout is in de nota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook is er geen tegenstrijdigheid door enerzijds te zeggen dat zijn broer aangesproken werd door gekende personen en anderzijds de namen van deze personen niet te kunnen specificeren. Verder stelt verzoeker dat zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist kan worden. Verzoeker besluit dat er een gebrek is aan een nauwkeurig, rechtvaardig en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en wijst op het principe van het voordeel van de twijfel. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de status van vluchteling toe te kennen gelet op het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Er wordt hem door de taliban een politieke overtuiging toegeschreven doordat hij zich tegen hen heeft verzet. Verzoeker behoort tevens tot de risicogroep van jonge jongens die door de taliban gerekruteerd worden en zich hiertegen verzetten. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat het niveau van het geweld in Kabul van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon er gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Ten slotte vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de nota's van de advocaat aanwezig op het gehoor van 24 januari 2013, de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, de COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013, twee rapporten van de UNHCR van juli 2010 en oktober 2013, de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, twee rapporten van EASO van juli 2012 en december 2012, een rapport van Human Rights Watch van 2013, een rapport van de Council on Foreign Relations van 6 augustus 2013, een rapport van Amnesty International van juli 2012, een nieuwsbrief van Fahamu Refugee Legal Aid van 1 december 2012, een rapport van de Immigration and Refugee Board Of Canada van februari 2007, een rapport van UNAMA van 11 juni 2013 en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofd van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaar-

dig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, die stelt dat zijn vader een talib was (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 4 en 9), bijzonder onwetend blijkt omtrent de activiteiten van zijn vader en van de taliban in het algemeen. Zo weet verzoeker niet waarom zijn vader zich aansloot bij de taliban (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 10). Gevraagd naar incidenten waarbij zijn vader betrokken was, stelt verzoeker slechts dat hij een commandant was met enkele mensen onder zich (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 3). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop herhaalt, vraagt verzoeker dan weer welk soort incidenten hij zou moeten opnoemen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 3). Concreet gevraagd naar aanvallen en ontvoeringen stelt verzoeker vervolgens dat hij denkt dat zijn vader veel deed en bij veel incidenten betrokken was, maar kan hij hiervan geen voorbeeld geven (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet veel kon vertellen over de activiteiten omdat zijn vader nooit thuis was en niets over zijn activiteiten zei, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht van de zoon van een talibancommandant die stelt te vrezen voor rekrutering door de taliban dat hij enigszins concrete informatie kan geven omtrent de activiteiten van zijn vader. Dat het volgens verzoeker normaal is dat hij niet meer details heeft kunnen geven aangezien hij in zijn dorp Dara leefde en nooit in de provincie Laghman was geweest en aldus geen voorbeelden van incidenten kon geven waarbij zijn vader betrokken was, kan alsdus niet overtuigen. Tevens kan verzoeker zich, op de ontvoering van een rijke man na, geen enkel incident in zijn regio opnoemen (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 14). Evenmin weet verzoeker welke regels de taliban voorschrijft betreffende de baardlengte bij mannen (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nog een kind was en geen baard had, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader steeds tegen zijn broers zei dat zij zich niet mochten scheren (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 11), waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze voorschriften kent. Ook de Laheya of gedragscode van de taliban blijkt verzoeker niet te kennen en op de vraag of de taliban een gedragscode heeft stelt hij slechts dat er partijen zijn (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 4 en 5). Bovendien weet verzoeker niet wie er aan het hoofd van de taliban staat, noch wat de Amr Bil Marouf, de voormalige religieuze politie van de taliban, is (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 5 en 6). Het is niet aannemelijk dat verzoeker wiens vader een talibancommandant was en die stelt te vrezen voor rekrutering door de taliban dermate onwetend is omtrent de taliban en omtrent de activiteiten van zijn vader. Dat zijn vader nooit iets vertelde is evenmin aannemelijk, daar verzoeker wel aangaf dat zijn vader vertelde over het doel en de mening van de taliban (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 4).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook bijzonder onwetend blijkt omtrent de benadering van zijn broer door de taliban. Zo stelt verzoeker dat zijn broer benaderd werd door bekenden, maar kan hij niet zeggen wie dit waren omdat zijn broer geen namen noemde (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid inhoudt, stelt de Raad dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Evenmin weet verzoeker waar zijn broer werd tegengehouden (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 15). Opnieuw stelt de Raad vast dat niets verzoeker ervan weerhield om zich hieromtrent te informeren, aangezien hij samen met zijn broer Afghanistan verliet (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 5). Bovendien is het niet aannemelijk dat zijn broer zou verzwijgen dat hij door de taliban werd aangesproken en verplicht werd zich samen met zijn broers bij hen aan te sluiten (stuk 6, gehoorverslag CGVS 21 augustus 2013, p. 8). Gezien de vader, oom en neef van verzoeker actief waren bij de taliban is het immers geenszins aannemelijk dat de broer van verzoeker deze rekruteringspoging niet serieus zou nemen en de gevolgen hiervan niet kon inschatten, in het bijzonder omdat hij volgens de verklaringen van verzoeker instemde met het verzoek van de taliban (stuk 12, gehoorverslag CGVS 24 januari 2013, p. 15). Waar

verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn broer niets vertelde omdat hij bang was, stelt de Raad vast dat dit gezinszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

2.6. Met betrekking tot de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde nota's van zijn raadsman van het gehoor van 24 januari 2013 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient er echter op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het systeem van rekrutering door de taliban en rapporten en verslagen dienaangaande, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.7. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat het niet mogelijk is om bescherming van de staat te verkrijgen is derhalve niet relevant. Verzoeker toont evenmin aan dat hij een risicoprofiel heeft zoals uiteengezet in de richtlijnen van het UNHCR.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013) blijkt dat het totaal aantal incidenten in de provincie Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. In het district Guldara worden geen incidenten vermeld in de informatie. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Guldara in de provincie Kabul in Afghanistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in het district Guldara in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dit conform de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van

het Europees Hof voor de Rechten van de mens. Ter terechtzitting kreeg verzoeker de mogelijkheid om te reageren op de informatie die door de verwerende partij bij de nota was gevoegd. Verzoeker formuleerde desbetreffend geen opmerkingen.

Het rapport van de UNHCR van oktober 2013, de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, het rapport van EASO van december 2012, het rapport van Human Rights Watch van 2013, het rapport van de Council on Foreign Relations van 6 augustus 2013, het rapport van UNAMA van 11 juni 2013 en de persartikelen die door verzoeker werden toegevoegd aan zijn verzoekschrift, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in het district Guldara in de provincie Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een risicoprofiel bezit als jonge man die zich verzet heeft tegen rekrutering door de taliban, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven.

2.8. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF